

ליל שבת קודש פרשת כי תבא ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה, שהיתה גם סעודת שבע ברכות לנכדה של מוהרא"ש נ"י, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד' המדבר מהשגת הדעת, ולדעת שכל מאורעותיו הם רק לטובתו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא, כמו שכתוב (תהלים נ"ו): "בה' אהלל דבר באלהים אהלל דבר", וזאת הבחינה היא מעין עולם הבא, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (פסחים ג.): "ביום ההוא יהיה ה' אחד" וכו'. והקשו: וכי האידנא לאו הוא אחד? ותירצו חכמינו, זכרונם לברכה: האידנא מברכין על הטובה הטוב והמטיב, ועל הרעה דיין אמת, ולעתיד כולו הטוב והמטיב, שיהיה שם ה' ושם אלקים אחדות אחד וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר השגת עולם הבא הוא השגת הדעת, היינו לדעת שה' הוא האלקים, ואין עוד מלבדו, וכמו שכתוב (דברים ד') אתה הראת לדעת כי הוי"ה הוא האלקים אין עוד מלבדו, ועיקר דעת זאת הוא לעשות אחדות בין חסד וגבורה, היינו לדעת שבין מדת החסד ובין מדת הגבורה, הכל מהשם יתברך לטובת האדם, או לכפרת עוונותיו, או לזכותו לעולם הבא, וכשאדם יש לו דעת זאת, הוא חי חיים טובים מעין עולם הבא, כי לעתיד לבא יכירו כולם את אחדותו יתברך, ולכן יברכו על הכל הטוב והמטיב, כי יכירו שבכל מאורע גנוז טובו יתברך, שזהו מה שדוד המלך אומר בתהלים (מומור נ"ו) בהוי"ה אהלל דבר באלהים אהלל דבר, שבין "הוי"ה" המרמוז על מדת החסד, ובין "אלהים" המרמוז על מדת הגבורה, על הכל אני מהלל לשמו יתברך, כי אני יודע שהכל לתכלית הטוב, וכשאדם יש לו דעת זאת הוא חי מעין עולם הבא, וזוכה לחיים טובים באמת.

והנה איך אדם יודע שזכה להגיע אל דעת זאת, כשתמיד מהלל ומודה לשמו יתברך על כל דבר, שזהו, בה' "אהלל" דבר, באלקים "אהלל" דבר, כי כשאדם מתבונן בחסדי המקום, הרי רואה בעיני שכלו, שאפילו דברים קשים שעברו עליו בחיים, הכל היו לטובתו הנצחי, והוא מהלל ומודה לשמו יתברך עליהם, וכמו שכתוב (תהלים קי"ח) אודך כי עניתני ותהי לי לישועה, שאני מודה לך השם יתברך, גם על העיניו, כי

על ידה היתה לי ישועה, וכן כתיב (ישעיה י"ב) אודך ה' כי אנפת בי, ישוב אפך ותנחמני, כי כל מה שהקדוש ברוך הוא עושה עם האדם, הכל למען טובתו הנצחית, כדי לקרב אותו אליו יתברך באמת, וכשאדם יש לו דעת דקדושה, הוא מתבונן תמיד בחסדי המקום, אפילו כשאינו הולך לו כרצונו, ורואה תיכף ומיד איך הקדוש ברוך הוא מקרב אותו על ידי קושיים האלו, ומהלל ומודה לשמו יתברך עליהם, ואזי הוא משתעשע בשעשוע עולם הבא ממש, כי השגת הדעת הוא רק "מעין" עולם הבא, אבל תודה והודאה הוא שעשוע עולם הבא ממש (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ב'), וכל מה שאדם מרבה להלל ולהודות לה', הוא עולה ומשתעשע בשעשוע עולם הבא, עד שזוכה להכלל בו יתברך לגמרי.

והנה כל זה הוא שורש מדת "הכרת הטוב", שצריכין להכיר טובה להקדוש ברוך הוא, על כל החסדים והטובות שעושה עמנו בכל עת, ולהודות ולהלל לשמו יתברך עליהם, אבל לפעמים הטוב מכוסה ומוסתר, וצריכין לחפש ולבקש אותו, שזהו "הכרת" הטוב, היינו לחפש ולבקש את הטוב עד שיכיר אותו, ולהודות ולהלל לשמו יתברך עליהם, כי צריכין להכיר טובה גם לבן אדם שעשה לו טובה, ומכל שכן שצריכין להכיר טובה להקדוש ברוך הוא שעושה עמו טובות נפלאות בכל עת, כי כל מה שהקדוש ברוך הוא עושה הכל לטובה, רק לפעמים אין הטוב גלוי, וצריכין לחפש ולבקש אחריו, עד שיכיר אותו, ועל ידי שאדם קונה מדת הכרת הטוב בינו לבין חברו, ותמיד מכיר טובה לכל מי שעושה לו טובה, על ידי זה יבוא להכיר טובה להקדוש ברוך הוא שעושה עמו טובות בכל עת ורגע, מה שאין כן הכפוי טובה לבני אדם, סוף כל סוף יהיה כפוי טובה להקדוש ברוך הוא רחמנא ליצלן, וכמו שכתוב אצל פרעה, (שמות א') ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף, ואמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה פרשה א' סי' ח'), שעשה את עצמו כאילו לא ידע את יוסף, היום "אשר לא ידע את יוסף", למחר עתיד לומר "לא ידעתי את ה'", עיין שם, ולכן צריכין לעבוד הרבה על מדת "הכרת הטוב", ולקבוע המדה בנפשו, ואז יבוא להכיר טובה תמיד אל הקדוש ברוך הוא, ולהודות ולהלל לשמו יתברך על כל הטובות שעושה עמו בכל עת.

והנה יש כמה מצות בתורה שהשורש שלהם הוא "הכרת הטוב", כגון מצות כיבוד אב ואם, וכמבואר בספר החינוך (מצות ל"ג), משורשי מצוה זו, שראוי לו לאדם שיכיר ויגמול חסד למי שעשה עמו טובה, ולא יהיה נבל ומתנכר וכפוי טובה, שזו מידה רעה ומאוסה בתכלית לפני אלהים ואנשים, ושיתן אל לבו כי האב והאם הם סיבת היותו בעולם, ועל כן באמת ראוי לו לעשות להם כל כבוד וכל תועלת שיוכל, כי הם הביאוהו לעולם, גם יגעו בו כמה יגיעות בקמנותו, וכשיקבע זאת המדה בנפשו

יעלה ממנה להכיר טובת האל ברוך הוא וכו', עיין שם בדבריו הקדושים, ודייקא על ידי שמקיים מצוות אלו שיש בהם הכרת הטוב, יבוא להכיר טובה אל הקדוש ברוך בכל לבו ובכל נפשו, ולכן אשרי הקובע בנפשו מדת "הכרת הטוב", עד שמכיר את טובת הקדוש ברוך הוא עליו בכל עת, ומהלל ומודה לשמו יתברך תמיד, כי אז יזכה להשגת הדעת, ולהשתעשע בשעשוע עולם הבא בחייו בעולם הזה, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מזהרא"ש ג"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי פרשת השבוע מתחלת עם מצות הבאת ביכורים, וכמו שכתוב (דברים כ"ו) והיה כי תבוא אל הארץ וגו' ולקחת מראשית כל פרי האדמה וגו', ומצוה זו גם שורשה מדת "הכרת הטוב", וכמו שפירש"י (פסוק ג) ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו וגו' "שאינך כפוי טובה", כי תיכף ומיד שרואה אדם ראשית פרי אדמתו, ואיך שנתן לו הקדוש ברוך הוא שפע של פירות, עליו להכיר טובה להקדוש ברוך הוא, ולייחד הפירות לביכורים, ולהביא אותם לבית המקדש, ולהודות ולהלל לשמו יתברך עליהם, וכמו שפירש"י (פסוק ב), אדם יורד לתוך שדהו ורואה תאנה שביכרה, ברוך עליו גמי לסימן, ואומר הרי זה ביכורים, ויש לדקדק למה רש"י הקדוש תופס "תאנה" שבכרה דייקא, ולא פירות אחרות (כמו שמוזכר בספרי כי תבא פסקא ה'), הרי כל שבעת המינים מחויבים בביכורים? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל יש להבין הענין בטוב מעם ודעת, כי הנה חכמינו הקדושים נחלקו (ברכות מ) בענין אילן שאכל ממנו אדם הראשון מה היה, וחד אמר תאנה היה, כי בדבר שנתקלקלו בו נתקנו, שנאמר (בראשית ג) ויתפרו עלה תאנה, עיין שם, וכן פירש"י בחומש (שם פסוק ו) עלה תאנה, הוא העץ שאכלו ממנו, בדבר שנתקלקלו בו נתקנו, עיין שם, והנה מצינו אחר אכילת עץ הדעת טוב ורע, שנכשל אדם הראשון במדת "כפוי טובה", ואמר להקדוש ברוך הוא (שם פסוק י"ב) האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל, ופירש"י, כאן כפר בטובה, כי אחר שאכל מעץ הדעת טוב ורע, נפל מן הדעת העליון, ונתערב אצלו טוב ורע, ולא הכיר את הטובה של הקדוש ברוך הוא שיש בכל דבר, ולכן במקום להודות לה' על חסדיו ורחמיו, כפר בטובה, והתלונן להקדוש ברוך הוא על האשה שנתן לו, שבאמת ניתנה לו רק לתכלית טובתו, וכמו שכתוב (בראשית ב) לא טוב היות האדם לבדו, אעשה לו עזר כנגדו, וזוה פגם במדת "הכרת הטוב", אבל הקדוש ברוך הוא רצה שיחזור בתשובה, ויתתקן אצלו מדת הכרת הטוב, ולכן בדבר שנתקלקלו בו נתקנו, שהמציא להם עלה "תאנה" ועשו להם חגורות, וזוה הראה הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון, שיהיה מכיר טובה בכל עת, שהרי אני גומל לך טובה וחסד, וממציא לך לבוש, מגוף הדבר שחטאת נגדי, ואם כן בוודאי ראוי לך להכיר טובה אלי בכל עת, ואם כן מובן מאד למה תפס רש"י

הקדוש במצות ביכורים "תאנה" שביכרה דייקא, כי השורש של מצות ביכורים הוא הכרת הטוב כנ"ל, ומביאים דייקא את התאנה, שהוא העץ שאכל ממנה אדם הראשון, להראות שאנחנו חוזרים ומתקנים את פגם של כפוי טובה, ואנחנו מכירים טובה להקדוש ברוך הוא על כל החסד שעושה עמנו בכל עת, ועל שזכינו לראות ראשית פרי אדמתינו, והבן.

וזהו סוד מצות "קריאת" ביכורים, שבשעת הבאת הביכורים מזכירים כל החסדים שגמל עמנו השם יתברך מעודינו, ואף על פי שבתחילה היה קשה מאד, וסבלנו מה שסבלנו, וכמו שכתוב (פסוק ה') **ארמי אובר אבי וגו' וירעו אותנו המצרים ויענונו וגו'**, אבל הכל היה לתכלית הטובה, להוציאנו ממצרים ביד חזקה ובזרוע נמויה ובמורא גדול, ואמרו חכמינו הקדושים (בהגדה של פסח) זו גילוי שכינה, ולהביא אותנו לארץ ישראל, וכמו שכתוב (פסוק ט') **ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת וגו'**, נמצא שבמצות קריאת ביכורים, מכירים טובה להקדוש ברוך הוא על כל החסד שגמל עמנו מעודינו, ומהללים ומודים לשמו יתברך בין על הטוב ובין על הרע, כי הכל היה רק למען טובתינו הנצחית.

וזהו מה שמסיים הפרשה (פסוק י"א), **ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך הוי"ה אלקיך ולביתך, ושמחת "בכל" הטוב דייקא, היינו אפילו במה שאינו נראה כל כך טובה בתחילה, כי הוא הטוב אשר נתן לך "הוי"ה אלקיך" היינו בין מדת החסד, שהוא "הוי"ה", ובין מדת הדין, שהוא "אלקיך", הכל רק למען טובתך הנצחית, ולא עוד אלא גם "ולביתך", היינו לאשתך, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יומא ב.) ביתו זו אשתו, וכן דרשו בספרי (פסוק ואת), מלמד שאדם מביא ביכורים מנכסיו אשתו וקורא, היינו שתכיר טובה להקדוש ברוך הוא על החסד נפלא שעשה עמך שנתן לך אשה, שתהיה עזר לך בכל ענייך, ובוה תתקן חטא עין הדעת טוב ורע, שהיה פגם של כפוי טובה, ותזכה להעלות כל העולם לתיקונו הנצחי.**

וזה לימוד עצום לחתן שעכשיו יצא מחופתו, שיהיה מכיר טובה להקדוש ברוך הוא על החסד חנם שעשה עמו למצוא את בת זוגו, ותמיד יהלל ויוודה לשמו יתברך על שנתן לו אשה להיות עזר לו בכל ענייניו, ובאותו זמן יזכור תמיד גם את אביו ואמו, ויהיה נזהר במצות כיבוד אב ואם, אפילו אחר חתונתו, שהוא גם כן משורש מדת "הכרת הטוב" כנ"ל, ויזכור תמיד את כל הטוב והחסד שגמלו עמו מעודו, וכן יהיה נזהר בכבוד חמיו וחמותו, שהוא גם כן חלק ממצות כיבוד אב ואם כמובא בשולחן ערוך (יורה דעה ס"ו ר"מ סעיף כ"ט), ויכיר להם טובה על שנתנו בתם לו לאשה, ויש רמז למצות כיבוד אב גם בפרשת ביכורים, וכמו שכתוב (פסוק ה'), **ארמי אובר "אבי"**,

היינו ארמי, שהוא היצר הרע, עובד לאבוד את זכרון אביו מן האדם, שלא יזכור כל המזכות והחסדים שעשה עמו אביו כל ימי חייו, כי היצר הרע מגביר מדת כפוי מובה על אדם, שלא יכיר מובה למי שעשה לו מובה, אבל בשעת הבאת ביכורים, שאז מתגלה ביותר מדת "הכרת הטוב", אומר בפה מלא, שלא ישית לב לדברי "ארמי", שהוא "אובד אבי", רק יתגבר מאד עם מדת "הכרת הטוב", ויכיר מובה להקדוש ברוך הוא, ולכל מי שעשה לו מובה בימי חייו, והשם יתברך יזכינו לקנות מדת הכרת הטוב בנפשינו באמת, ונזכה להודות ולהלל לשמו יתברך תמיד, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת כי תבא ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, היתה שמחת שבע ברכות לנכדה של מוהרא"ש נ"י, וגם לעוד אחד מאנ"ש, ולא ערכו סעודת קידושא רבא בבית המדרש.

סעודה שלישית פרשת כי תבא ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, שהיתה גם סעודת שבע ברכות לנכדה של מוהרא"ש נ"י, וגם לאחד מאנ"ש, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א המדבר מהמשכת קדושת ארץ ישראל לחוץ לארץ, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), במקום שישראל יושבין שם מכבר, אפילו בחוץ לארץ, הוא בחינת קדושת ארץ ישראל, בחינת (יחזקאל י"א): "מקדש מעט", כי על ידי שישראל יושבין שם, נתקדש האויר בבחינת אוירא דארץ ישראל וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר קדושת ארץ ישראל, הוא על ידי הארת האמונה וההשגחה המאירים שם ביותר, וכמו שכתוב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, וכן כתיב (תהלים ל"ז) שכן ארץ ורעה אמונה, שבארץ ישראל מאיר האמונה וההשגחה ביותר, ועל ידי שנשמות ישראל מקדשין גם מקום בחוץ לארץ על ידי גילוי אמונה והשגחה, כגון בתי כנסיות ובתי מדרשות, ומתפללים בהם ולומדים בהם תורה, על ידי זה ממשיכים לשם קדושת ארץ ישראל, והמקום נתקדש בקדושת ארץ ישראל ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מגילה כ"ט.) על הפסוק (יחזקאל י"א) ואהי להם למקדש מעט, אמר רבי יצחק, אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל, שבבתי כנסיות ובבתי מדרשות שבחוץ לארץ שורה מעין קדושת המקדש, וכן אמרו (שם), עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות שבבבל שיקבעו בארץ ישראל, שנאמר (ירמיה מ"ו) כי כתבור בהרים וככרמל בים יבא, והלא דברים קל וחומר, ומה תבור וכרמל שלא באו אלא לפי שעה ללמוד תורה, נקבעים בארץ ישראל, בתי כנסיות ובתי מדרשות שקורין ומרביצין בהן תורה, על אחת כמה וכמה, וזהו גם סוד דברי הגמרא (ברכות ח.) כשאמרו לרבי יוחנן איכא סבי בבבל, שיש זקנים בבבל, תמה ואמר, למען ירבו ימיכם וימי בניכם "על האדמה" כתיב, אבל לא בחוץ לארץ, כיון שאמרו לו "מקדמי ומחשכי לבי כנישתא", שמקדימים ומחשיכים לבית הכנסת, אמר "היינו דאהנו להו", זה מה שהועיל להם, הרי על ידי קדושת בתי כנסיות ובתי מדרשות, ממשיכים קדושת ארץ ישראל, ויש להם הסגולה שיש לאדמת קודש של ארץ ישראל, כי על ידי שמגלים את האמונה וההשגחה של השם יתברך בחוץ לארץ, המקום עולה ומתקדש בקדושת ארץ ישראל, וכמו שפירש פעם הרה"ק מסטמר זי"ע את מה שאומרים בהגדה ליל פסח, "השתא הכא, לשנה הבאה בארעא דישראל", ודיקדק, מה זה שמזכירין "השתא הכא", ומה רבותא יש בזה, אלא הכוונה, "השתא הכא", עכשיו אנחנו כאן בחוץ לארץ, ובכאן אנחנו מקדשים את המקום בקדושת ארץ ישראל, אבל לשנה הבאה נזכה להיות בארץ ישראל בפועל ממש בביאת משיח צדקינו, ואז נשב על אדמת קודש ממש, הרי מכל אלו רואים את גודל כוחם של ישראל לקדש את מקומם שבחוץ לארץ בקדושת ארץ ישראל, כי כשעוסקים בתפילה ובגילוי אלוקותו יתברך, ממשיכים לשם אויר הקדוש של ארץ ישראל.

וזהו המבואר בדברי רביז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ה), שלהמשיך קדושת ארץ ישראל עכשיו בגלות, שהיא תחת יד הסמרא אחרא, ואין יכולת בקדושתה להתגלות, אף על פי כן יכולין לגלות ולהמשיך קדושתה אפילו בגלות המר הזה, על ידי התנוצצות אור זכות אבות, כמאמר הזוהר (שלה דף קע"ד). 'באתר דאית תמן אבות, אית תמן שכינתא', במקום שיש שם האבות, יש שם השכינה, וכמו שכתוב (שם): "וזכרתי את בריתי יעקב וגו' והארץ אזכר", הינו כשמתנוצץ אור זכות אבות, אזי נתגלה קדושת ארץ ישראל, עיין שם, כי עיקר התגלות קדושת האבות, הוא על ידי השלש תפילות שמתפללין בכל יום, כי האבות הקדושים תיקנו לנו את התפילות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות כ"ו:): תפילות אבות תיקנום, ועל ידי שמדקדקין להתפלל השלש תפילות בכל יום בבית הכנסת ובצבור, מזכירין לפני השם יתברך זכות אבות וקדושת ארץ ישראל, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ו) וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור "והארץ אזכור", נמצא שיש קשר גדול בין קדושת התפילה, לקדושת ארץ ישראל, ועל ידי שעוסקין בתפילה באמת, ממשיכים לחוץ לארץ קדושת ארץ ישראל, וזוכין להכלל באווירה הקדושה, אשרי הזוכה לעסוק בתפילה תמיד.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הג"ל לפרשת השבוע, בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים כ"ו) והיה כי תבוא אל הארץ אשר הו"י"ה אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ופירש"י, מגיד שלא נתחייבו בביכורים עד שכבשו את הארץ וחילקה, ויש להבין, אם כן למה מזכיר בפסוק והיה "כי תבוא" אל הארץ, הרי בביאת הארץ לכד עדיין לא נתחייבו כלום? וכן יש להבין את דברי הספרי כאן, "עשה מצוה האמורה בענין, שבשכרה תכנס לארץ", על איזה מצוה קאי, הרי לא נתחייבו בביכורים עד שנכנסו לארץ ישראל ממש? אבל על פי דברי רביז"ל הג"ל מובן הענין מאד, כי על ידי קדושת בתי כנסיות ובתי מדרשות, שהם קדושת המקומות של תורה ותפילה, מקדשין גם את חוץ לארץ בקדושת ארץ ישראל, ואם כן זהו הרמז, והיה כי תבוא אל הארץ וגו', היינו כשתבואו לכל מקום, תראו לקדש את המקום בקדושת ארץ ישראל, והוא על ידי עבודת התפילה, כי על ידה מתנוצץ זכות אבות, ומתגלה קדושת ארץ ישראל, שזהו כי "תבוא" אותיות "אבות" (כמובא בבעל המורים), כי על ידי השלש תפילות מתגלה קדושת האבות וקדושת הארץ אפילו בחוץ לארץ, ועל ידי זה סוף כל סוף תזכה לירש ארץ ישראל בפועל ממש, שזהו וירשתה וישבת בה, ואם כן מובן מאד דברי הספרי, "עשה מצוה האמורה בענין שבשכרה תכנס לארץ", כי פרשת ביכורים גם מדבר מעבודת התפילה, וכמו שכתוב (פסוק ה') וענית ואמרת לפני ה' אלקיך ארמי אוכל אבי וגו', שהוא ענין תפילה והודאה להשם יתברך, וכן ונצעק אל ה' אלקי אבותינו

וגו', היינו צעקה להשם יתברך בזכות אבות, ועל ידי עבודות אלו ממשיכים קדושת ארץ ישראל לחוץ לארץ, וזוכין לבסוף להגיע לארץ ישראל ממש, וכדברי הספרי "שבשכרה תיכנסם לארץ", והבן.

וזה מרומז גם בדברי ה"אור חיים" הקדוש (ריש פרשת השבוע), והיה כי תבוא, אמר, והיה, לשון שמחה, להעיר שאין לשמוח אלא בישיבת הארץ, על דרך אומרו (תהלים קכ"ו) אז ימלא שחוק פינו וגו', עיין שם, ויש להבין, הרי פסוק זו נאמר לכאורה על הגאולה העתידה, וכמו שכתוב, אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם אלה וגו', אבל הרמז כנ"ל, שעל ידי ישיבת בתי כנסיות ובתי מדרשות אפילו בחוץ ישראל ובזמן הגלות, ממשיכין לשם קדושת ארץ ישראל, ושמחים בתוכם מעין הגאולה העתידה, וזוכין להרגיש הארה מעין ימות המשיח ממש.

ועל פי כל זה, יש ליתן רמז יפה בדברי המדרש ריש פרשת השבוע (דברים רבה פרשה ז' ס"א) שמתחיל לדבר מעבודת התפילה, הלכה אדם מישראל שהיה עובר לפני התיבה מהו שיהא מותר לו לענות אמן אחר הכהנים וכו', ואחר כך (שם ס"ב ב'), זה שאמר הכתוב (משלי ח') אשרי אדם שומע לי, מהו אשרי אדם שומע לי, אמר הקדוש ברוך הוא, אשריו לאדם בשעה ששמועותיו לי, מהו לשקוד על דלתותי, אמר הקדוש ברוך הוא, אם הלכת להתפלל בתוך בית הכנסת אל תעמוד על הפתח החיצון להתפלל שם, אלא הוי מתכוין להכנס דלת לפנים מדלת, לשקוד על דלתי אין כתיב, אלא על דלתותי, ב' דלתות, ולמה כן, שהקדוש ברוך הוא מונה פסיעתך ונותן לך שכר, ומהו לשמור מזוזות פתחי, אמר רבי יהודה בר סימא, וכי יש מזוזה בבתי כנסיות, אלא מה המזוזה הזו אינה זזה מהפתח, כך לא תהא זו מבתי כנסיות ומבתי מדרשות, אמר הקדוש ברוך הוא, אם תעשה כן, דע שאתה מקבל פני השכינה וכו', עיין שם, ולכאורה יש להבין איזה קשר יש לזה, לענין פרשת ביכורים שבתחילת הפרשה? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הפרשה מלמד אותנו איך ממשיכים קדושת ארץ ישראל, גם לחוץ לארץ, אפילו לפני שזוכין לירש ארץ ישראל בפועל ממש, והוא על ידי עבודת התפילה, ועל ידי קדושת בתי כנסיות ובתי מדרשות, שזהו המרמז של "דלתותי", דלת לפנים מדלת, היינו דלתי בית הכנסת ודלתי בית המדרש, על דרך שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ס"ד.) היוצא מבית הכנסת ונכנס לבית המדרש ועוסק בתורה זוכה ומקבל פני שכינה, כי על ידם זוכים לקבל פני השכינה גם בחוץ לארץ, וכדברי הוזהר הנ"ל, באתר דאית תמן אבות אית תמן שכינתא, שהוא התגלות קדושת ארץ ישראל, נמצא שהוא מקושר מאד לפרשת ביכורים, שגם מגלה לנו איך ממשיכים קדושת ארץ ישראל גם לחוץ לארץ, והבן היטיב.

ובזה יש גם לימוד גדול לחתן שעכשיו יצא מחופתו, שידקדק מאד לבנות ביתו על יסודי האבות הקדושים, שהם השלש תפילות, וליזהר להתפלל התפילות בכל יום בבית הכנסת ובמנין דייקא, כי בזה ימשיך על עצמו קדושת ארץ ישראל, ויזכה להקים בית נאמן בישראל, שלבסוף יעבור לארץ ישראל עם שאר בתי ישראל בביאת משיח צדקינו, והשם יתברך יזכינו לקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו ולראות בהתגלות פני השכנה לכל באי עולם אמן ואמן.

